

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Decisio XCVII. De Donatione bonorum immobilium reali, quam donans
revocare intendit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

TITULUS XXIV.

De Donationibus.

DECISIO XCVII.

De Donatione bonorum immobilium
 reali, quam donans revocare in-
 tendit.

SPECIES FACTI.

Eleonora, primæ nobilitatis
 vidua, opibus quidem præ-
 dives, prolihus autem desti-
 tuta, germano fratri suo,
 nomine Materno, specialiter dilecto,
 donavit integram dynastiam, mul-
 tis prædijs, partim allodialibus par-
 tim feudalibus abundantè, ut Mater-
 nus ejusq; descendentes Masculi post
 (R. P. Piebler Decis. T. 2.)

obitum Eleonoræ eam pleno jure
 haberent & possiderent (daß Er
 (Maternus & descendentes) wann
 Er sie (die Frau Eleonoram)
 überleben würdet / besagte Güter
 eigenthümlich haben und behalten
 solle / sunt formalia) reservato ta-
 men usufructu integro ad dies vitæ
 suæ. Hanc donationem, quam
 G Ma-

Maternus lubenti & gratissimo animo accepit, promisso vicissim donatrici pleno dictorum bonorum usufructu, ut Eleonora magis firmaret, Maternum per procuratorem in actualem possessionem cum omni solemnitate mitti curavit, impetratâ etiam à Principe loci confirmatione initi pacti & cessionis factæ, atque in bonis feudalibus etiam actuali investiturâ. His peractis securissimum se judicabat Maternus in possessione bonorum sibi donatorum, licet nondum frugiferâ, cum usufructum ad dies vitæ sibi reservaverit Eleonora donatrix; sed post 14. annorum per iodum hinc inde ex rumore, ac postea etiam ex literis Eleonoræ haud obscure intellexit, quòd illa, dum in ultima senectute ad secunda vota convolavit, bona cessa & donata meditetur revocare, ac in alium transferre. Quapropter, ut præveniret omnem turbationem in jure & possessione jam quæsitis, omnèque periculum ea amittendi præverteret, Judicem

adiit competentem, ac petit Eleonoram citari ad videndum se manuteneri in possessione bonorum, eamque ad servanda pacta condemnari. At illa primo quidem opposuit exceptionem fori declinatoriam, pòst autem, ubi vidit hanc exceptionem frustra fore, transijt ad exceptionem actionis nondum natæ, prætendens, dispositionem de bonis prædictis à se factam non fuisse actum inter viros, sed donationem mortis causâ, proin semper pro libitu revocabilem, ubique plenam adhuc potestatem esse aliter de ipsis disponendi, ac relinquendi, cuicumque vellet. Et hinc exarsit duplex quæstio.

1. Et principaliter, an dispositio, quam in favorem fratris sui ac descendendum fecit Eleonora, ab ea adhuc revocari & immutari possit?

2. An exceptio actionis nondum natæ locum habeat?

QUÆSTIO I.

An dispositio, quam in favorem fratris Ma-
terni ejusque descendendum fecit Eleonora, ad-
huc revocari & immutari va-
leat?

Rationes dubitandi.

Prohibito adhuc revocabilem esse, principia Juris & Facti videntur evincere: Juris quidem, quia qualibet ultima voluntas, & dispositio mortis causa, usque ad extremum spiritum ambulatoria, ac prohibito revocabilis est, ut habent clarissimi textus in l. 4. ff. de adm. Legat. & l. 22. ff. de Legat. III. & DD. uno ore omnes. Facti autem, cum Eleonora nunquam intenderit per actum & donationem inter vivos, adeoque irrevocabilem, sibi manus ligare, ac liberam adimere potestatem de bonis suis aliter disponendi, partim quia nemo præsumi debet ita liberaliter res suas jactare velle per donationem, qua tantopere sibi præjudicaret per actum mere gratuitum, ita ut censeretur sibi voluisse omnem potestatem aliter deinceps disponendi adimere; sicut enim nemo præsumitur absolutè res

suas jactare, ita quislibet præsumendus est eas jactasse eo modo, quo minus gravatur: partim quia Eleonora in sua dispositione & possessionis postmodum concessione sibi expressè reservavit liberam potestatem de bonis cellis disponendi, etiam per testamentum, & fratrem ad successionem, quod verbum denotat ultimam voluntatem, vocavit, his nimirum verbis: *Daß ich Zeit meines übrigen Lebens / und biß zu meinem absterben / daß Hauß und Herrschafft B. samt allen darzu gehörigen Jurisdictionen / Rechten / und Berechtigkeiten / auch übrigen Höfen und Gütern / als deren wahre Aigenthumerin / in ruhigem Besiße behalten / Renten und Abthomben davon biß an mein End unbeeinträchtigt geniessen / und sonst damit schalten und walten möge / gleich mit übrigen aigenthümlichen Haab und*

und Güteren / außerhalb allein / daß meines Herren Bruder hoffentlich verlihenen Sohn (oder jedoch sonst vorerwenter massen ein von desselben Fräulein Töchtern in meiner Testamentarischen disposition aussuchen und benennen werde) mir in obgedachten Güteren nach meinem Ableben succediren sollen. Conformiter huic reservationi perijt à fratre donatario reversales literas, quas ipse etiam dedit hoc tenore: Demnach die verwittibte Freyfrau - meine vilgeliebte Frau Schwester eine beliebige donation oder disposition der Herrschafft B. cum appertinentiis &c. mir und meinen Kinderen zum faveur freygebig vermacht und zuegelegt hat / als ihue hiemit kund / und erklere / daß / gleichwie wohlgemelte mein Frau Schwester mit allem dem ihrigen nach Wohlgefallen zu disponiren und zu ordiniren vollkommentliche Macht und Gewalt hat / also ich und die Meinige sie darinn nit allein niemahlen behinderen / noch dasjenige / welches sie ihrem Belieben nach einweders inter vivos vergeben / oder mortis causa disponiren und vermachen wird / sondern in allem genehm und gut heißen / auch gar dessen Vollziehung in allem befürderen helfen werde / und erklere mich zu mehrer Versicherung dieses der ganzen Erbschafft verlustiget wollen zu seyn / wofern ich oder die Meinige im geringsten meiner vilge-

liebten Frau Schwester letztem Willen wurden widerstehen / oder die gemachte Legata, deren sven will oder menig / zuruck halten, oder amigerley weiß disputiren wollen. Si ergo donatio mortis causa sit non tantum illa, ubi expressa mentio mortis intercedit, sed etiam, ubi libera reservatur potestas alienandi usque post mortem, Berlich. p. 2. consil. 51. Stryck. de cautel. contrah. sect. 3. c. 8. §. 21. seqq. indubitarum erit, hanc, de qua loquimur, dispositionem Eleonoræ donationem mortis causa fuisse, proin revocabilem.

Nec obstat, quod Eleonora possessionem bonorum donatorum dicatur concessisse, cum repugnet eandem rem, à duobus possidenti in solidum eodem possessionis genere; nam Eleonora non solum retinuit possessionem naturalem & corporalem cum perceptione fructuum, sed etiam civilem seu cum animo & opinione domini, quod sibi reservavit per diserta verba, als wahre Ugenthümerin Zeit Lebens in ihrem Besitz haben solte: ergo fratrem ne quidem potuit simul in iisdem bonis possessorem facere, & si id fuisset attentatum, ille actus viribus caruisset tanquam ad impossibile ordinatus.

Accedit, quod, transmissio etiam, quod dispositio Eleonoræ fuisset actus inter vivos, is tamen quoad pacificantes & contrahentes nul-

lux ac invalidus existit: et in provin-
cia, ubi celebratus fuit, propter de-
fectum debet solemnitas; in illa
enim provincia existat statutum, ut
si fiat donatio inter vivos sub condi-
tione reservati ususfructus, evacua-
tio fiat intra annum & diem, atque
in feudalibus coram Curia Feudali:

Rationes decidendi.

Ut autem hæc non levi veri-
tatis apparentiam habeant, lan-
ge tamen verjus esse censeo,
Jurisque & facti magis consenta-
neum, quod Eleconora dispositio,
in favorem fratris Materni, & hu-
jus descendendum Masculorum fa-
cta, actus & donatio inter vivos suc-
citadeo que irrevocabilis sit. Id quod
merito persuadeant sequentia argu-
menta.

Argumentum I. Donatio inter
vivos, non mortis causa, censetur
esse, quoties in dispositione, vel do-
natione, aut cessione, non fit ex-
presse mentio mortis, etiam si dispo-
sicio ferret à moriente (quæ tamen
hic ab optime adhuc valente facta
esse noscitur) l. *Seia 42. §. fin. ff. de
mort. caus. donat.* non obstante, quod
executio referatur in eventum mor-
tis, vel post mortem (quod solum
hic contingit) l. *Seia cit. Menoch. de
presump. l. 3. presump. 36. n. 1. Hil-
lig. in Donellian lib. 14. c. 33. Litt. C.*

atque Eleconora non evacuavit
bona donata, dum retinuit posses-
sionem, nec in feudalibus coram
Curia Feudali, sed solum coram
Notario, & testibus, ea tradidit:
ergo.

& ceteri DD. pleriq; omnes. Sed E-
leconora neq; in sua prima disposi-
tione, quæ sic habet: das ihy älttster
Herr Bruder (Maternus) Herr von
M. aus, sonderbaher gegen ihm ge-
tragnen propension wegen ihr in alle
Begebenheiten erzeigten aufrichtigen
treu und Brüderliche Wohlgevo-
genheit / wann er sie überleben / wie auch
sein älttster Sohn und descenden-
ten Männlichen und Weiblichen
Standes / jederzeit der Älttste / das
Haus und Herrschafft B. samt allen
darzugehörigen dependentien ic. als
ihr Leben Successor eigenthümlich
haben und behalten solle. Daser-
aber (hic ponit novam dispositio-
nem) ihr besagter Herr Bruder mit
Männlichen descendenten nit sollte
versehen werden, oder sie nit erleben /
solchen falls sollten desselben Fräu-
lein Tochter / und deren künfftige
descendenten / und zwar in ordine,
vorerst die jenige / so sie hiernächst in
ihrer letzten Willens disposition zu
einer

einer Erbfolgerin benennen werde /
ermeldtes Haus und Herrschafft .c.
eigenthümlich haben und behalten /
und ihr darinn succediren: alles
jedoch mit dem reservat, und aus-
drucklichem Beding / daß sie Zeit
ihres übrigen Lebens all ermeldte
Güter in ruhigem Besiz behalten /
die Renten und Abkomsten da-
von bis an ihr End unbeeinträch-
tet gelassen, und sonst damit schal-
ten und walten möge / gleich mit ih-
ren übrigen eigenthümlichen Daab
und Gütern / ausserhalb allem / wie
vorbemeldt / das ihres Herrn Bru-
ders von dem allerhöchsten verley-
hender Sohn: ihr in obbemeldten
Gütern succediren solle. Neque
in prima, inquam, dispositione ul-
lam mortis mentionem fecit, nisi
præcise quad executionem, ut post
obitum frater hæc bona habeat &
retineat: neque in actuali immis-
sione in possessionem in dicta bona
feudalia, & allodialia plura, quam
ipsi absolute & sine ulla mentione
mortis dari per procuratorem vo-
luit effectu secuto, solumque usum-
fructum sibi reservavit. Clarum
proinde est, quod non intuitu mor-
tis dispositionem fecerit, sed solum
ejus effectum post mortem suam differ-
ri voluerit, seu quod sine mentione
mortis ipsam donationem fecerit,
licet pro ejus executione tempus
mortis statuerit. Ergo Eleconora
dispositio, actuali in possessio-
nem immessione munita, non fuit
donatio mortis causâ, sed actus in-

ter vivos & irrevocabilis; siquidem
ubi dispositioni adijcitur dies ince-
tus, ac certò exstiterit, uti est dies
mortis, dispositio statim valet ut ab-
soluta, licet non statim veniat dies,
seu executio dispositionis interea sus-
pendatur, donec mors eveniat.
l. 46. ff. ad S. C. Trebellian. Manica
de conject. ult. vol. 1. 2. tit. 18. n. 21.
Brunem. ad l. 75. ff. de condit. & de-
monstr. & ad l. 3. l. 5. C. quando dies legat.
Struyck. ad ff. lib. 36. tit. 2. §. 2. Me-
noch. præf. 33. n. 4. lib. cit. alle-
gans Baldum, Alex. Jas. Socin. Dec.
Boer. Natta, & alios, ubi hæc ponit
formalia: quando mortis mentio
est, est solum per modum dilationis, quæ
ita solum in verbis executivis, ut siquis al-
teri fundum donaverit, reservato sibi usufructu
(uti plane hic contingit) usque in
tempus mortis, donatio dicitur inter vivos.
Gratianus autem 10. 3. discept. 56.
n. 10 sic ait: mentio mortis producit
effectum dilatativum non facit donationem
mortis causâ, sed inter vivos, quasi donator
diceret: volo, quod hæc bona, quæ mihi
hodie in vita dono, habeas post mor-
tem.

Argumentum 2. In eadem dis-
positione præter usum-fructum
aliud sibi non reservavit Eleconora,
quam potestatem faciendi legata,
die etiam von ihr vermächende le-
gata, quæ donatarius præstare tenetur,
& e contra expresse concessit fra-
tri donatario simultaneam secum
investituram in favorem filiorum
fratris, das er zugleich nebens ihr
wirklich belehnet werde / auch in
sols

solcher Qualität bey den unteren Ver-
sammlungen der Manns, Cammer
hinffertighin erscheinen möge. ergo ni-
hil aliud sibi reservavit; nam reser-
vatio unius ostendit, omnia alia non
esse reservata. Natta *conf. 661. n.*
co. lib. 2. ergo nec potestatem de
proprietate & dominio Utili ulterius
disponendi, sed solum de fructibus
ad dies vitæ, & solum ex iis facien-
de legata. Neque revocabilitas feu-
dalis post factam declarationem volun-
tatis admitendi simultaneam fra-
tris, & postea actu etiam indultam
investituram est penes donantem,
licet nec penes ipsum est dominium
directum. Id quod solide confir-
matur ex verbis eidem dispositioni
adhibitis. zu dessen wahrer Urkund/
und darenhero Verbindlichkeit / ist
dies in duplo aufgefertiget / und
von beyder seits Theilen selbsthändig
unterscriben worden. Notetur
verbum, Verbindlichkeit, quod in
ultima voluntate vel mortis causâ
donatione locum non habet, utpo-
te ad libitum revocabili ex natura
sua. Nam obligatio standi actui
tollit revocabilitatem, & non mi-
nus, imò magis inducit præsump-
tionem actus inter vivos, quàm ad-
hibita clausula de non revocando,
quæ tamen facit, ut donatio, quæ
alias fuisset mortis causâ, evadat &
præsumatur esse actus inter vivos,
adeoque irrevocabilis. Textus in
l. 5. §. 1. fin. C. de revoc. donat. Vul-
tetus in *Conf. Marpurg 45. n. 19.*
vol. 4. Bachov. ad Treutl. vol. 2. d.

19. th. 9. litt. A. Garpzov. in Jurispr.
For. p. 3. const. 1. def. 39. Gutierrez
de Juram. Confirm. p. 1. c. 12. n. 2. & a-
lii innumerati. Argumentum 3. Eleonora
non solum donationem fecit bo-
norum tam allodialium, quàm feu-
daliæ sine ulla mentione mortis
ipsam dispositionem afficiente, utpo-
te quæ solum executionem specta-
bat, sed etiam insuper sine ulla
mentione mortis, etiam executio-
nem tantum spectante in æqualem
possessionem eorundem bonorum
allodialium inimiti, ac in feudali-
bus insuper etiam investituram fra-
tri concedi voluit, solo sibi usu-
fructu reservato, imò post obitum
Domini directi Eleonora à succes-
sore Investituram non amplius pro-
se petijt, sed solum fratrem in ijs in-
vestiri voluit: quod sicut in dona-
tione mortis causâ non est necessa-
rium, ita est manifestum indicium
actuum inter vivos; si enim dona-
tarius per ejusmodi immisionem
in possessionem, pacta conventa,
concessas investituras securus non
foret, sed revocationem timere de-
beret, non apparet, quæ ratione
cessio bonorum tam allodialium
quàm feudaliæ, quam facit vivens,
firmitatem habere posset, nihilque
aliud foret talis cessio quàm ludus
& nugatio, quæ utique honestum,
ne dicam Nobilem animum dedecet
& nullatenus præsumenda est. De
Feudalibus ratio specialis adhuc mi-
litat contra revocabilitatem post in-
dul-

dultam Investituram; siquidem hæc aded firmum jus tribuit, ut nec in Domini directi potestate amplius sit jus inde alicui quæsitum rursus tollere. 1. Feud. 3. 1. feud. 17. cap. si quis investierit. Bart. & Jason in l. 5. pr. ff. de condit. caus. dara. Roland. à Valle conf. 2. n. 44. lib. 1. quia dominus feudi casu, quo in diem mortis concedit feudum viventis, non de rebus viventis, sed de proprijs, in eventum mortis disponit. Schrader. de feud. p. 3. c. 2. n. 17. 18. cum Bald. Alv. Matth. de Afflictis &c. quando minus igitur Eleonora, quæ solum consensum dedit, competit potestas juri fratri Investituram quæsitum turbandi aut per revocationem adimendi? Et si hoc, etiam cum consensu Domini directi, attentaret, & feuda Investiti in tertium actualiter transferret, Investito competeret actio revocatoria. Hartm. Pistor. l. 2. q. 20. n. 25. Struvius in Synegm. Jur. feud. c. 9 §. 16.

Argum. 4. Non censetur esse donatio mortis causa, etiam si fiat donatio cum mentione mortis. 1. si præcessit causa donandi vel relinquendi. Menoch. l. 3. præf. 35. n. 20. Bocet. in tract. de donat. c. 5. n. 18. uti est causa meritorum. Mantica de conject. ult. vol. lib. 1. tit. 13. n. 14. Mascard. de probat. concl. 561. n. 22. Hartm. Pistor. l. 3. q. 8. n. 7. vel causa consanguinitatis. Socin. Senior. vol. 1. conf. 177. col. 2. Rol. à Valle conf. 61. n. 49. vol. 1. Menoch. n. 39. Hartm. Pistor. n. 10. Nicol. Everhard. conf. 171. n. 6. Præsertim

2. si præcessit causa donandi obligatoria. DD. citati. 3. si dispositio non respiciat favorem unius tantum personæ, sed etiam hæredum & descendentium. Menoch. n. 7. Bocet. n. 26. cum alijs. 4. si dispositio infirmetur, aut ejus confirmatio peratur, utpote non necessaria in donatione mortis causa, imò inutilis. l. fin. c. de donat. mort. caus. Jason. conf. 6. col. 2. lib. 3. Cravetta conf. 214. n. 16. Menoch. n. 34. Denique, si dubium est, an donatio sit mortis causa vel inter vivos, ut habet communis DD. sensus cum Boetio de off. 354. in pr. ex l. 27. h. 22. §. 1. ff. de mort. caus. donat. quia donatio inter vivos est donatio magis proprie dicta, adeoque ipsa venit nomine donationis, quamdiu non clare probatur mortis causa donatio. Atque dispositio Eleonora facta est ex causa tam consanguinitatis & dilectionis, quam meritorum, wegen er zeigt in aller Begebenheit treu und richtiger Freundschaft und Verbindlichkeit wohlwogener propension; imò facta est aliquo modo ex obligatione; siquidem maritus Eleonora, à quo ad ipsam pervenerunt bona donata, expressè voluit in suo testamento, ut ea reliquar vel tradat uni ex familia Eleonora masculina sub certo onere, nimirum gerendi nomen & insignia mariti; ergo Eleonora habuit obligationem non alienandi dicta bona extra suam familiam; licet enim determinatè obligata non fuerit huic suo

suo fratri donandi vel relinquendi, fuit tamen obligata indeterminate, & disjunctive huic vel alteri ex sua familia ea relinquere. Item hæc dispositio non respexit unam personam, sed etiam hæredes ac descendentes masculos. Ac insuper insinuata & confirmata est apud Dominum directum, atque roborata per actualem immisionem in possessionem ac investituram. Denique ex hucusque dictis evidens est, saltem dubium esse (licet non mihi) an hæc dispositio fuerit mortis causa vel inter vivos donatio. Ergo non censetur esse donatio mortis causa, sed præsumitur fuisse donatio inter vivos.

Argumentum 5. Ipsa Eleonora in *Actis n. 9. 12. 13. 14.* suam dispositionem, præsertim circa bona allodialia, diserte vocat verbis Latina donationem inter vivos, & germanicis em *Waad unter den Lebendigen / salvo tantum usufructu ad dies vite, mit Vorbehalt des Genußes und Selbst-Zucht*: ergo, licet in aliis partibus dispositionis (nam successively facta est) abstrahat Eleonora, an sua dispositio sit donatio mortis causa vel inter vivos, hoc tamen posterius univèrsim præsumendum est, partim propter *l. 77. ff. de heredi. insti.* ex qua eruitur, quòd, si in una parte dispositionis exprimitur donatio inter vivos, tota censetur inter vivos: partim quia hæc dispositio, licet successively contigerit, tamen pro unatotali habenda

(*R. P. Pichler Decis. T. 2. d.*)

est, præsertim quia mens Mariti Eleonoræ, quam attendere debuit, manifestè eò collimabat, ut omnia sua bona, in Eleonoram translata, ab hac deveniant ad unum, ad conservandum florem sui nominis ab alia familia deinceps gerendi.

Argumentum 6. Litteræ reversales Materni, quas ipsa Eleonora præscripsit & dictavit 10. fere annis post factam primam dispositionem, hanc expresse appellat *donationem*: dein in propria duplica agnovit & falsa est, eam de Jure non subsistere ut donationem mortis causa: ergo ut donatio inter vivos de Jure debet subsistere, ne dispositio penitus intereat. per *l. 3. ff. de testam. Milit. Bocer. n. 4.*

Argumentum 7. quod solum sufficere posset. Ad valorem donationis mortis causa requiritur solennitas 5. testium. *l. fin. ff. ult. C. de Codicill.* ibi: *in omni ultima voluntate, excepto testamento, 5. testes debent adhiberi. l. fin. C. de donat. caus. mort. Berlich. p. 3. concl. 2. n. 8. segg. & alii DD. passim.* Atque ob hunc ipsum debitæ solennitatis defectum Pars adversa in duplici agnovit, hanc dispositionem non subsistere ut donationem mortis causa: ergo.

Atque ex his argumentis manifestè deducitur, dispositionem Eleonoræ fuisse actum & donationem inter vivos, & quod inde necessariò consequitur, irrevocabilem esse, ita ut bona semel Materno donata in alium alienare nequeat

H

am,

amplius. l. perfecta 4. C. de donat. qua
sub mod. l. 17. C. de donat. V. blandiri ti-
bi. præsertim postquam actualis tradi-
tio per concessam possessionem &
Investituras facta est. l. possessionem 3.
C. de revo. donat. cum contractus &
conventiones hominum ab initio
quidem sint voluntatis, post perfe-
ctionem verò fiant necessitatis. l.
sicut 5. C. de Obl. & act. Knipschild
de fideicommiss. c. 16. n. 45. aliique

omnes. Possentque moderna Eleeo-
noræ intentio & mutata mens ex eo
etiam merito suspecta reddi, quod
in ultima ætate, in qua multum de-
ficere solet & ratio & memoria,
meditetur nuptias, & revocatis bo-
nis novi sponsi amores, quos forsitan
alias sperare nequit, mercari inten-
dat,

Confutantur Rationes dubitandi,

PRima & præcipua omnem ex
hucusque dictis vim amittit, ex
quibus ita constat, dispositio-
nem Eleonoræ donationem inter
vivos fuisse, ut nullum superfit du-
bium probabile, nullusque præsu-
mendi aliud locus, nimirum quia
suz dispositioni & cessione nullam
adiecit mortis mentionem, & hanc
solum ad executionem retulit: quia
sibi obligationem, ein Verbünd-
lichkeit / imposuit, solumque usum-
fructum & potestatem faciendi le-
gata sibi reservavit: quia actualem
possessionem bonorum donato-
rum, ac in Feudalibus insuper Inve-
stituram fratri Materno procuravit:
quia donationem fecit ex causa con-
sanguinitatis & meritorum, imò ex
aliqua obligatione, & quidem non
in favorem unius, sed etiam hære-

dum: insinuationem ejus & confir-
mationem petiit apud Judicem &
Dominum directam: quia ipsa E-
leonoræ suam dispositionem voca-
vit donationem inter vivos, & ut
donationem mortis causâ non
posse subsistere agnovit: quia debi-
tam solennitatem in omni ultima
voluntate necessariam non adhibuit.
Dum meminit dispositionis testamen-
tariae, ad alteram partem suæ dispo-
sitionis retulit, & ad casum, quo
frater Maternus sine filio decederet,
plures tamen filias relinqueret, quo
casu non absolute sibi reservavit po-
testatem alienandi bona per testa-
mentum in aliam familiam, sed
solum determinationem persone,
quæ ex filiabus haberet bona. Ver-
bum succedere post mortem, & re-
servatio administrationis ac usus-

fructus ad dies vite, der freyent
 Schenkung und Waisung und Ger
 nuffis bis an ihr End / bene con
 cordantur cum donatione inter vi
 vos, quia solum indicant, quod do
 narius in usufructu & administra
 tione bonorum donatorum succe
 dere possit primum post mortem
 Eleonoræ, adeoque executionem
 spectant, non verò donatio
 nem ipsam & actualem cessionem
 efficiunt. Stryck, de caus. contract.
 tit. 3. c. 9. §. 10. Ad Summum
 possent dictum verbum & reserva
 tio forsitan denotare pactum de futu
 ra successione inutum: verum hoc
 etiam supposito, minimè conces
 so, nihil inde Eleonoræ proficuum
 inferretur; siquidem huiusmodi pa
 cta successione vi universalis con
 suetudinis velut actus inter vivos
 valent irrevocabiliter, præsertim in
 familijs Illustribus, ubi vigorem le
 gi obtinent. Klock, conf. 50. 10. 3.
 w. 2. 6. 11. Gail. 2. observ. 127. Schön
 borni Politicor, lib. 2. c. 13. ubi multa
 referunt exempla. Quod spectat ad
 litteras Reversales Materni, probè
 notandum est 1. quod Maternus
 in ijs Eleonoræ non attribuat po
 testatem disponendi nisi de bonis ad
 huc suis, von dem ihrigen, quo nomi
 ne non veniunt bona jam antece
 denter donata vel alteri cessa, neque
 feudalia. 2. F. 26. cap. in generali.
 proin notandum 2. quod, dum ip
 si faceret potestatem faciendi legata,
 & se obligat ad ea præstanda, non
 agnovit potestatem legandi bona

immobilia sibi jam donata, quæ
 non amplius erant sua, seu Eleono
 ræ, sed mobilia & fructus & alia in do
 minio Eleonoræ adhuc existentia;
 siquidem Eleonora, quando has
 reversales petiit à fratre, insinua
 vit seu verè seu simulate, quod ve
 lit scribere hæredem universalem
 (nam & alia adhuc bona posside
 bat) intendat tamen aliqua facere
 legata, quæ ut certius darentur exe
 cutioni, assecurari a fratre voluit
 per reversales.

Secundario dubitandi siquid
 probet, probat, Eleonoram non
 amplius habuisse possessionem bo
 norum donatorum, eò quod actua
 liter & solenniter possessionem illo
 rum concesserit fratri Materno, &
 eadem res à duobus in solidum pos
 sideri nequeat, ut vult objectio.
 Sed rectius adhibetur distinctio di
 cendo, quod Eleonora, cum si
 bi reservavit den ruhigen Besig /
 Renten / und Einkunfften, item
 zuschalten und zuwalten / seu ad
 ministrationem, possideat quidem
 bona donata quoad usumfructum
 & administrationem, Maternus au
 tem quoad proprietatem & domi
 nium, quod non repugnat, vel
 quod Eleonoræ possessio sit natura
 lis, seu mera detentio, & quoad
 usumfructum quasi civilis, Materni
 autem possessio quoad propieta
 tem sit vera & civilis simpliciter,
 quoad usumfructum verò & admi
 nistrationem pro nunc nulla, vel
 quod Eleonora sit quidem adhuc in
 H 2 poss-

possessione, at non possidens. Besold. conf. 57. n. 244. nam. eum, qui tantum usufructum habet, possessorem non esse, Vulpianus scripsit. l. 17. §. 1. ff. qui satisd. cog. nempe civiliter seu cum opinione domini, licet stet in possessione naturali; nam naturaliter videtur possidere is, qui usufructum habet. l. 12. de acquir. vel amitt. poss. & ibi Bruneman. D. à VVidmont. ad. d. tit. n. 35. Proin Eleonora & Materni possessio eorundem bonorum non est ejusdem rationis, consequenter non impossibilis. Nec huic distinctioni obstat, quod Eleonora in sua dispositione & reservatione se nominet proprietariam, als ein wahre Eigenthümerin: licet enim tempore dispositionis verè fuerit proprietaria (quod non negatur) atque ideo reservare sibi poterit usufructum, liberam administrationem, ac detentionem, imò & possessionem, postquam verò suam donationem actuali traditione, in possessionem immisione, Investiturâ, & quidem repetitâ, complevit & perfecit, simul possessionem civilem & veram quoad proprietatem dimisit, & in fratrem transtulit unâ cum proprietate, uti verba, quæ in *Adis* n. 9. 13. 14. occurrunt, manifestè indicant, nimirum hæc, die possession ausgang: den Besitz sich zu entwehren: und hingegen Herrn von M. (Maternum) darin zusehen. Item Aufraumung (evacuatio) Ausgang aus der possession &c. post

hæc, inquam, non amplius permansit proprietaria, ein Eigenthümerin / sicut nec possidens, ein Besitzerin verè & civiliter. §. 40. 44. *Inst. de rer. divis.* l. 20. l. 31. ff. de acquir. rer. domin. l. 3. §. 20. ff. de acquir. vel amitt. poss. Imò per ipsam retentionem usufructus rerum donatarum transfertur possessio. Tuschus *lit. P. concl.* 424. n. 1. cum Baldo, Dyno, Castro, allegans l. quisquis *C. de donat.* Sicut etiam per investituram, saltem propriam (qualis hic data est) transfertur possessio & dominium feudi. Math. de Act. *lit. n. 12.* Proin particula als quam adhibuit Eleonora (als wahre Eigenthümerin) nunc potest alienatum dominium & possessionem translata aliud non significat nisi ad instar, aut velut proprietaria, & non amplius idem denotat ac quam proprietaria.

Tertia tam diu manet inefficax, donec concludenter probetur exhibitò Edictò & Statuto Locali (quod hucusque nondum est factum, atque ideo fieri non posse non obscura est præsumptio) aliquid substantiale in concessa Materno possessione & impetrata Investitura omisum fuisse contra tenorem Edicti, clausulâ irritante munitis: si quidem per se & spectato Jure Communi non est necesse, ut evacuatio bonorum donatorum sub reservatione usufructus fiat intra annum & diem, præsertim quatuor-

amplius non posse: cum Jura velint
 servari & custodiri pacta conventa.
 c. 1. 3. de Pactis, l. 7. §. 7. ff. eod. præfer-
 tim quæ speciale nomen habent,
 ut pactum donationis, & quæ cau-
 sam, seu quæ traditione sunt com-
 pleta; quæ omnia reperiuntur in
 nostro casu. per vulgaria; cum in-
 duant naturam contractus. Imò
 donationi simplici non solum Mo-
 res, uti pactis nudis, sed etiam Jura
 tribuunt actionem. l. 10. C. eod. l.
 35. §. ult. C. de donat. Accedit, quòd
 Materno etiam competat reme-
 dium possessorium, tanquam solen-
 niter immisso in possessionem, sci-
 licet *interdictum uti possidetis* ad reti-
 nendam possessionem vel ad manu-

tentiam. §. 4. Insti. de interd. l. 1. §.
 1. 4. seqq. ff. uti possidetis. Klock.
 10. 3. cons. 153. n. 11. & quidem in
 specie contra donantem, qui sibi
 reservavit usumfructum. Menoch.
 de retin. possess. remed. 3. n. 23. Ex qui-
 bus consecrarium est, Maternum
 rectè intentasse actionem ad servan-
 dum pacta conventa, & *interdictum
 uti possidetis* ad se manutenendum in
 possessione, consequenter exceptio-
 nem actionis nondum nata
 frustraneam
 esse.

